

"Den, der ikke elsker, kender ikke Gud, for Gud er kærlighed." (1. Joh. 4:8)

Johannes' første brev er henvendt til en gruppe kristne i Lilleasien for at opmuntre dem til påny at opbygge fællesskabet med hinanden. De var nemlig splittet på grund af forskellige forståelser af troen. Forfatteren opfordrer dem indtrængende til at huske på, hvad der er blevet forkyndt "fra begyndelsen". Og han gentager, hvad de første disciple så, hørte og kunne mærke i deres liv med Herren, så også de kan være en del af dette fællesskab og dermed med Jesus og Faderen.

"Den, der ikke elsker, kender ikke Gud, for Gud er kærlighed"

For at minde om essensen af den modtagne åbenbaring, understreger forfatteren, at i Jesus elskede Gud os først og påtog sig den menneskelige eksistens med alle dens begrænsninger og svagheder til den yderste konsekvens. På korset delte og oplevede Jesus på sin egen krop vores adskillelse fra Faderen. Ved fuldt at give sig selv, tilintetgjorde han denne adskillelse med en grænseløs og betingelsesløs kærlighed. Han beviste den kærlighed, han havde lært os med sine ord og med sit liv.

Ud fra Jesu eksempel kan vi se, at sand kærlighed indebærer mod og anstrengelse, med risiko for modstand og lidelse. Men de, der elsker på denne måde, får del i Guds liv, oplever hans frihed og den glæde der tilhører dem, der hengiver sig.

Ved at elske, som Jesus elskede os, frigør vi os fra den selvskhed, der afskærer os fra fællesskabet med vores brødre og søstre og med Gud, og dermed erfarer vi netop dette fællesskab.

"Den, der ikke elsker, kender ikke Gud, for Gud er kærlighed"

At kende Gud, som har skabt os, og som kender os, og som er den dybeste sandhed i alle ting, har altid – om end måske ubevidst - været et ønske i mennesket.

Hvis Gud er kærlighed, kan vi, ved at elske som han, få et glimt af denne sandhed. Vi kan vokse i kendskabet til Gud, fordi vi i bund og grund lever hans liv og bevæger os fremad i hans lys.

Og dette opnås fuldt ud, når kærligheden er gensidig. Når vi elsker hinanden, "bliver Gud i os". Det er lidt, som når de to elektriske poler rører hinanden og lyset på den måde tændes og oplyser det, der omgiver os.

"Den, der ikke elsker, kender ikke Gud, for Gud er kærlighed"

At vidne om, at Gud er kærlighed, hævder Chiara Lubich, er *"den store revolution, vi er kaldet til at tilvejebringe i dag i den moderne verden, som er domineret af spændinger", ligesom "de første kristne præsenterede den for den hedenske verden på deres tid"*.

Hvordan gør man det? Hvordan kan vi udleve denne kærlighed, som kommer fra Gud? Ved at lære af hans søn; ved at omsætte den i praksis, især *"i tjenesten til vores brødre og søstre, især dem, der er lige ved siden af os, begyndende med små ting, med de mest ydmyge tjenester. Ved at efterligne Jesus, skal vi stræbe efter at være de første til at elske dem, uselvisk og ved at omfavne alle de kors, små eller store, som dette kan indebære. På denne måde vil det ikke vare længe, før også vi kommer til erfare Gud, til at opleve fællesskabet med ham, den lysets, fredens og indre glædens fylde, som Jesus ønsker at bringe os til."*

"Den, der ikke elsker, kender ikke Gud, for Gud er kærlighed"

Santa, en ung italiensk kvinde, besøger ofte et katolsk plejehjem sammen med sin veninde Roberta. En dag møder de en fornem og velhavende gammel mand, Aldo. Han ser på de to unge kvinder med et dystert udtryk: "Hvorfor kommer I her? Hvad vil I med os? Lad os dø i fred!" Santa taber ikke modet og siger til ham: "Vi er her for din skyld, for at tilbringe et par timer sammen, for at lære hinanden at kende, for at blive venner." De to kom tilbage igen og igen. Roberta fortæller: "Manden var meget lukket og pessimistisk. Han troede ikke på Gud."

Santa var den eneste, der formåede at trænge ind i hans hjerte med stor følsomhed. Hun kunne lytte til ham i timevis. Hun bad for ham og gav ham engang en rosenkrans (katolsk bedekrans), som han tog imod. Senere fandt hun ud af, at Aldo var gået bort mens han nævnte hendes navn. Smerten ved hans død blev lettet af, at han var gået fredfyldt bort med den rosenkrans i hænderne, som hun havde givet ham en dag.

Silvano Malini og Livets ord teamet